

8.—Luku Nina tutki koneelle skannattuja kuvia Johannes Juntista, kuvia oli noin kolmisenkymmentä. Kuvista näkyi että Johannes Juntti oli käynyt säännöllisesti kuntosalilla ja oli muutenkin kaikin puolin trimmatun näköinen. Ninaa kiinnosti uhrin vartalossa olleet tatuoinnit, lisäksi Ninaa kiinnosti hotellin huoneesta otetut kuvat. Eräässä kuvassa oli sängyn vieressä ollut tuhkakuppi jossa oli sätkänjämää, muuten huone oli tyyppillisen hotellihuoneen näköinen. Nina mietti, tunnustellen kaulassaan ollutta medaljonkia. Nina tunsu itsensä väsyneeksi, hänen mielensä kaipasi lepoa, niinpä hän päätti soittaa Eerikalle ja kysellä hieman nuorten kuulumisia, puhelusta ei meinannut tulla muuten loppua, paitsi siten että Nina lupautui käymään Eerikan luona. Tuskin oli ehtinyt kulua puolituntia kauempaa soitosta, kun Nina istui Eerikan ja Kallen kotona. Eerika oli laittanut kahvipöydän valmiiksi. —Kalle on lasten kanssa pihalla, oli Eerika sanonut kun Nina tiedusteli asiaa.— Tahdotko, että laitan saunan lämpenemään? voitaisiin vaikka kylpeä. —Ei, älä toki minun takiani... —Totta kai laitan, sitä paitsi kylvetäänhän mekin... —Ai no se muuttaa tilanteen, Nina vastasi. Eerika poistui menen laittamaan saunan lämpenemään, tiedustellen samalla Ninalta, miten tällä töissä meni. —Millaista juttua nyt tutkit? kysyi Eerika. Nina mietti hetken vastausta, periaatteessa hän ei saisi puhua työasioistaan mitään. Nina tiesi että Eerika oli hakeutunut poliisikouluun, joten siinä suhteessa Nina päätti mainita hieman esillä olleesta jutusta. Sitä paitsi Eerikasta oli ollut iso apu Ninan ensimmäisessä jutussa. —Se on semmoinen perusjuttu, talousrikostapaus johon liittyy kuollut henkilö. —Ai millä tavoin? Eerika kysyi. —Henkilö oli löydetty kuolleena hotellihuoneesta, Nina sanoi. —Oletko päässyt pitkälle tutkimuksissa? —Alkutekijöissä vielä, oikeastaan voisin näyttää joitain kuvia jotka on skannattu koneelleni, tapauksesta jota tutkin. —Tahtoisitko vilkaista? —Ilmielin, Eerika sanoi. Tullen sitten Ninan viereen, Eerika katseli tarkkaan kuvia. —Tämän uhrinko juttua tutkit? —Niin, mitä arvelet? —Näyttää olevan ottanut jonkin verran tatuointeja. —Mikä hän oli ammatiltaan? —Yleinen syyttäjä. —Aikaerikoista. —Miksi niin? —Tatuoinnit symboloi usein jotakin.—Kobran kuva käsivarressa, toisaalta kotka olkapäässä. Eerika sanoi. —Sitä minäkin mietin. —Mihin hän kuoli? —Tutkimusten mukaan ilmeisesti sydänkohtaukseen, Nina vastasi. —Ilmeisesti? — miksi ilmeisesti? —Ruumin avausta ei tehty, ja tutkimus oli jätetty kesken. —Kesken? — eikö se ole aika omituisia? —On, enemmän kuin hiukan. Nina sanoi. Eerika katseli kuvia uudelleen, hänen katseensa kiinnittyi uhrin asentoon. —Mitä arvelet? Nina kysyi. —Uhrin asento näyttää hieman omituiselle. — Sanoitko, että uhri sai sydän kohtauksen? —Sanoin ja pöytäkirjassa oli maininta siitä. —Sydänkohtauksen on pitänyt olla raju. — Silloin myös uhrin asennon pitäisi olla hieman toisen tyyppinen. —Millä tavoin? Nina kysyi. —Kohtauksen saadessaan uhri kärsii kouristuksesta, joten vartalonkin pitäisi olla kouristunut tai vääristynyt kivusta. —Tarkoitatko että... —Uhrin asento on liian huoliteltu. Eerika sanoi. —Totta tosiaan, olet oikeassa, sinustahan melkoinen tutkija vielä tulee. —No, älähän nyt vielä innostu, kun valintakokeet on vielä edessäpäin. —Hyvin ne sujuvat, Nina sanoi. —Sinä siis epäilet, ettei kyse ole sydänkohtauksesta. —Niin, koska minulla on tunne, että kyseessä on jotain muuta, älä kysy mistä se tunne tulee. Nina sanoi. —Mikä sitten voi aiheuttaa sydänkohtauksen kaltaisen olotilan? Eerika tiedusteli. —Kenties Ilmaembolia, Nina totesi. —Ilmaembolia, mikä se on? —Ilmakupla verenkierrossa, luin taannoin juttua siitä, eräs nuori tyttö oli tehnyt itsemurhan injektioruiskulla. —Sekö sitten vaikutti sydänkohtaukselta? Eerika kysyi. —Niin, ja lääkäri oli todennut, että se oli ollut sydänkohtaus. —Miten asia tuli tietoon? Eerika kysyi. —Tytön päiväkirja merkinnöistä. —Aika hurjaa. —Niinpä, tahdotko tehdä erään... —Olen menossa tarkistamaan, sanoi Eerika arvaten mitä Nina tahtoi. Eerikan tarkistaessa asiaa, Nina oli katsellut nuorten asuntoa, joka oli oikein viihtyisä. —Mitä olette tykänneet uudesta asunnostanne? —Olemme kyllä tykänneet, kivoja ihmisiä ja leikkipuisto ihan vieressä.

— Osuit oikeaan, netissä on juttua Ilmaemboliasta. —Se pitäisi pystyä esittämään jotenkin todeksi, Nina sanoi. —Miten se taas onnistuisi, ei sitten mitenkään, Eerika sanoi. —Ei mietitä sitä nyt, kun Kallekin kuuluu tulevan. —Siellä olisi muuten sauna lämpöisenä. —Tahdotteko kylpeä ensin, minä voin katsoa lasten perään sillä aikaa. Nina totesi. —Viitsitkö katsoa, totesi Eerika —Totta kai. —Kalle ei muuten jaksa olla kovin kauaa löylyssä, meistä kahdesta minä olen kovempi saunomaan. — Voithan sinä tulla sitten saunaan, kun Kalle on tullut saunasta. Nina katseli nuorten touhuja, näiden mennessä saunaan, Eerikasta oli tullut kuin oma tyttö Ninalle. 9.— Luku Marketta Juntti oli pukeutunut viimeisen päälle, mikä tarkoitti viime kesänä Milanosta ostettua Versace jäljitelmää. Mikä peräpohjolassa meni kuin väärä viitonen, Marketta oli saapunut Hotelli Kajastuksen ravintolaan hyvissä ajoin. Hän oli tilannut pari rohkaisevaa, ennen Visan tuloa. Marketta tarkisti huolitellun olemuksen puuteroidessaan nenäänsä. Tullen juuri naistenhuoneesta, samalla hetkellä kuin Visa saapui paikalle. Visa katseli naista lumoutuneena eikä voinut olla huomaamatta naisen aistikasta olemusta. —No mitä pidät? Marketta kysyi. —Olet kerrassaan tyrmävän upea, Visa totesi. —Visa oli pukeutunut köyhän miehen James Bondiksi, eli Dressmannin standardi pukuun. Katu uskottavuuden nimissä, Visa oli jättänyt lyhyen Daniel Graig tyyllisen parransängin leukaansa. Visa oli neljäkymmenenviiden ikäinen, perheen ainoa poika, joka oli saanut kaiken kuin tarjottimella, tästä hänen isänsä Klaus Koivu oli pitänyt huolen. Marketalla oli omat syynsä olla Visan kanssa läheisiä ystäviä, sitä paitsi naista miellytti Visan naiivius ja sinisilmäisyys. —Tahdotko tilata jotain? Visa kysyi. —Voisin kyllä tilata jotain? mutta tänä iltana tarjoan minä, nainen totesi. —Mitä tahtoisitkaan ottaa? —Miten olisi kuohuviini? —Sopii mainiosti, nainen sanoi. —Oletko suunnitellut jotain erikoista? Visa tiedusteli. —Illanohjelma on yllätys, sen verran voin paljastaa, että tämän illan tulet muistamaan ja pitkään nainen vastasi kujeilevasti, sivellen samalla Visan kättä joka oli enemmän kuin otettu, naisen suomasta huomiosta. "Kyllä miehet ovat sitten typerän yksinkertaisia, riittää kun suo hiukan heille huomiota, niin ne ovat myytyjä." ajatteli Marketta. —Mikä suo minulle tämän kunnian, ja vielä tällä tavoin? Visa tiedusteli korostuneen teatraalisesti. —No mutta, sinähän edustat miesmakua parhaimmillaan, jollaiseen olen heikkona. Marketta kujersi. Samalla hetkellä tarjoilija oli tuonut pöytään pullollisen kuohuviiniä, josta Visa maistoi. —Kelpaako? Tarjoilija kysyi. —Voisitteko ystävällisesti toimittaa uuden pullon, tämä on hieman liian lämmintä. Visa sanoi. "Saatanan snobi", ajatteli tarjoilija, loihditi sitten iloisen ilmeen kasvoilleen. — Totta kai, sanoi tarjoilija ystävällisesti. Tarjoilijan poistuttua Marketta maistoi Visan lasista viiniä. — Eihän tässä viinissä mitään vikaa ole, nainen sanoi. —Ei olekaan, mutta asiakkaan tulee näyttää oma arvonsa. Visa sanoi. —Kauhea, miten tuhma poika sinä olet, minä pidän tuhmista pojista, nainen visersi kuin leivonen. Samalla hetkellä tarjoilija toi uuden pullon ja pari konjakki paukkua. —Me emme ole tilanneet näitä, Marketta sanoi. —Talo tarjoa nämä, tarjoilija sanoi, poistuen sitten paikalta. —Kuinka tutkimukset ovat edenneet? Nainen kysyi Visalta jolla meinasi mennä juoma väärään kurkkuun. —Tiedäthän, etten voi oikein kertoa niistä. Visa yritti vastustella. —Hyvä komissaari minä luulin, ettei meidän välillämme olisi salaisuuksia, vallankin kun minulla on tiettyjä tunteita sinua kohtaan. Nainen sanoi. —Nina Mäkipää tutkii juttua ja suoraan sanoen en ole aivan perillä tutkimusten tämän hetkisestä tilanteesta. —Eikö sinun esimiehenä pitäisi olla perillä siitä, mitä alaisesi tekevät? Marketta sanoi toruvasti. —Otan asian esille huomen aamuna, kun meillä on palaveri. Visa sanoi. —Oikein hyvä. Marketta sanoi. —Kävikö Nina jututtamassa sinua? Visa kysyi. —Kävi ja kyseli kaiken maailman kysymyksiä joilla ei ollut mitään tekemistä varsinaisen asian kanssa, sanoi nainen sytyttäen vaniljatuoksuisen sikarin palamaan. Tarjoten samalla Visalle myös, joka ei kehdannut kieltäytyä. —Keskustelen hänen kanssaan aamupalaverissa myös siitä asiasta.

Visa sanoi terhakkaasti. —Tiedustelit illan ohjelmasta? ajattelin, että nautittaisiin hyvästä ruuasta, kuohuviinistä ja toistemme seurasta. — Varasin meille huoneen, niin saamme nauttia illasta aivan rauhassa. —Sehän on kerrassaan oiva ajatus, Visa sanoi. 10. — Luku Nina katseli Visan voipunutta oloa joka oli kaikkea muuta kuin edustava. Visa maiskutteli suutaan, lepakonpaskan makuinen maku suussaan. —Jumalauta, on tainnut Koivun poika päästä naisen päälle, panemaan oksaa koloon, mitä häh? Nina viisasteli kohmelosta kärsivälle esimiehelleen. —Mitä se sitten sinulle kuuluu? —Ei kuulu, mutta näkeehän tuon. —Kait sentään muistit suojaautua, ettei oksasi lahoa, meinaan kun on kaiken maailman sukupuolitauteja liikkeellä. —Jospa etsivä nyt jättäisi neuvonsa omaan tietoonsa, Visa sanoi.—Olen saanut tietooni, etsivän toimintatavoista kentällä ja voin sanoa, että semmoiseen toimintaan tulen puuttumaan. —Siis mitä? kuka on kertonut ja mitä. —Sillä ei ole merkitystä mistä tietolähteestä tietoni olen saanut. —Toimintatapojen on kuitenkin muututtava. —Jaahas, vai niin, pidetään mielessä. —Oliko jotain muuta? —On, ja tärkeä asia onkin, nimittäin sain kuulla myös, etsivän puuttuvan epäolennaisiin seikkoihin. Joilla ei ole mitään tekemistä rikosilmoituksen kanssa. Nina kuunteli aikansa Visan vuodatusta. —Haista sinä Visa... kait minä paremmin tiedän tutkimuksia tehdessä mikä on olennaista ja mikä ei. Visa vilkaisi naisetsivää. —Hyvä on, kunhan etsivä muistaa asemansa tällä asemalla, tämä asema ei ole yhden tutkijan varassa. —Kuten ei myöskään yhden esimies mulkeron, Sanoi Nina terävästi takaisin. Nina poistui Visan toimistosta, painuen tupakalle. ”Paska! että voikin olla vaikea tapaus” Nina mietti itsekseen. Vaikka kello näytti puolikuutta ja työaika oli tullut täyteen pari tuntia aiemmin. Nina päätti lähteä ajamaan toiselle paikkakunnalle, tapaamaan Veijo Repoa. Matka kestäisi puolitoistatuntia, eli hän olisi kello yhdeksäntoista jälkeen perillä. Hän ottaisi huoneen ja menisi aamulla tapaamaan Veijo Repoa. Ajaessaan Nina mietti isänsä kohtaloa, kuka tai mikä taho oli kaiken takana. Miettiessään tätä, hänen kännykkänsä soi. —Nina. —Eerika tässä moi.—Oletko autolla liikenteessä, kun kuuluu tuommoinen ääni? —Olen menossa tapaamaan erästä tuttua. — Ei ole kyse mistään semmoisesta tapaamisesta, vaan ihan tutkimuksiin liittyvä. —Mitä, onko se totta? —Olet siis keksinyt keinon kuinka ilmaembolia voidaan todistaa. —Sehän on mahtava juttu, tulen huomenna takaisin, voisin poiketa luonasi, hyvä juttu nähdään, kerro Kallelle ja lapsille terveisiä. Tuntia myöhemmin Nina oli saapunut erään sen paikkakunnan hotellinpihaan. Nina otti tavaransa autosta, menen sitten suoraan respaan, leipääntyneen oloinen virkailija ojensi sisääntulo lomakkeen Ninan täytettäväksi. Nina täytti lomakkeen rutinoidusti, saaden sitten avaimen huoneeseensa. Nina katseli hotelli huonetta joka oli kuin suoraan surkeat majapaikat sarjasta. Ninalle riitti, että oli vuode missä nukkua. Saatuaan tavarat huoneeseen, hän lähti etsimään ruokapaikkaa. Reilun sadan metrin päässä hotellista oli paikallinen pitseria, Nina ei viitsinyt nuukailla ruokapaikan valinnassa, niinpä hän tyytyi pitserian antimisiin, joka oli tyypillistä mätkyä, eli kaukana todellisesta aidosta pitsasta, koska työaika oli täynnä, Nina otti ison tuopin kaljaa palan painikkeeksi. Saatuaan syödyksi siirtyi hän katetulle terassille, vetämään pakolliset ruokasavut. Juuri kun tämä oli sytyttämässä savuketta, oli jostain ilmestynyt paikallinen naissankari ojentamaan tulta. —Kiitoksia, sanoi Nina vilkaisten miestä. Mies yritti alkaa heittämään juttua Ninan kanssa, mutta tämä ei lämmennyt miehen yritykselle. —Mistäs kaukaa neiti on tulossa? Mies kysyi ääni sammaltaen merkkinä, siitä että kurkun kostuketta oli otettu jonkin verran. —Tarpeeksi kaukaa, Nina totesi. —Jos neiti on ensi kertaa kaupungissa, niin voisin näyttää paikkoja, yritti mies sinnikkäästi. —Sinulla ei ole mitään semmoista, mitä en olisi aiemmin nähnyt, Nina sanoi, miehen katsoessa suu auki. —Pidän sinun tyylistäsi, sankari sammalsi nousuhumalassa. —Sori vaan, mutta sinä et ole minun makuuni, joten jos voisit ystävällisesti poistua, sanoi Nina arvaten miten jatkossa kävi. Miehen käytös muuttui totaalisesti

ja tämä hermostui Ninalle sättien tätä, Nina kuunteli aikansa tätä.— Hei kaveri se on sillä lailla, jos et nyt rauhoitu niin sinä lähdet istunnolle. Nina sanoi. Mies sätti edelleen, jolloin paikalle hälytetty vartija tuli katsomaan tilannetta. —Onko täällä ongelmia? tiedusteli vartija. —Ei suinkaan, keskustelin tämän nuoren miehen kanssa vaan. Nina tyytyi sanomaan, siemaisten sitten kaljalasinsa tyhjäksi, poistuen sitten paikalta. —Mikä tuo äskeinen juttu oli? Vartija kysyi. —Paikallinen naissankari oli valloitusretkellä ja kun tuli torjutuksi niin kävi itsetunnon päälle. —Yleensä käy niin, vartija totesi. —Mikäli aiot iltaa viettää, niin voin suositella Kuohuvaa tuoppia, vartija lisäsi vielä. —Kiitos tiedosta, taidan kuitenkin palata hotellille. Nina sanoi. Huomaten lievän pettymyksen vartijan kasvoilla joka lähti jatkamaan kierrostaan, Nina palasi puolestaan takaisin hotellille. 11.-Luku Veijo Repo yllättyi iloisesti nähdessään Ninan hahmon toimistonsa ovella, —Onko kiirettä? Nina kysyi. —Ei toki, istu kiireemmäksi aikaa, tämä juttu kyllä joutaa odottamaan, no mikä sinut tänne lennätti? Veijo tiedusteli. Nina istuutui nahkaiseen tuoliin. —Tulin tiedustelemaan hieman taustoja siitä Johannes Juntin tapauksesta. Nina sanoi. —Niin hieman ajattelin. Veijo totesi ja jatkoi. —Olisit ilmoittanut niin olisin tiennyt varata jotain kahvipöytään. —Mitä suotta, otin lähtiessäni hotellilla aamupalan. —Hotellilla? Tulitko sitten jo eilen? —Tulin, ajattelin tehdä yllätys ratsian. Nina sanoi leikkisästi. —Ai tänne? —Niin, ei vainenkaan, on minulla asiaakin. —Kerro. Nina aloitti kertomuksensa siitä kuinka tämä oli käynyt jututtamassa Juntin leskeä Markettaa, joka oli tehnyt rikosilmoituksen talousrikos epäilystä joka liittyi tapaukseen, Veijo Repo kuunteli tarkkaan Ninan kertomusta. —Ilmenikö silloin sinun tutkimuksissasi 75000 euron osinkotuloa? Nina kysyi. —Muistaakseni tutkimuksissa sivusin sitä seikkaa, ja ymmärtääkseni Johannes Juntti oli saamassa sen suuruisen summan joltain taholta. —Kuka taho oli jakamassa kyseistä summaa? —Se oli jokin yksityinen taho joka halusi pysyä tuntemattomana. —Oliko Johanneksella testamentti? —Käsittääkseni oli. —Mitä tiedät uhrin leskestä, Marketta Juntista? Veijo Repo oli hetken hiljaa, sytyttäen sitten savukkeen, Ninan tehdessä samoin. —Pysyisin kaukana hänestä, hän on itse piru enkelin hahmossa. —Mitä tarkoitat? —Kylmä ja laskelmoiva nainen joka ei kaihda keinoja, päästäkseen tavoitteeseensa. —Hänhän oli koulutukseltaan sairaanhoitaja. Nina totesi. —Paskat, lähihoitaja se akka on. —Niinkö? —Niin. —Joka tapauksessa, lyhyessä ajassa saavuttanut merkittävän asemaan. —Kyllä ja arvaat kai millä tavoin. Veijo totesi —Tarkoitatko reiden avullako? Nina kysyi. —Aivan oikein. —Voisiko Marketta Juntti olemaan osallisena Johannes Juntin kuolemassa, tai liittyä tämän kuolemaan? —Se nainen pystyy mihin vaan, enkä suoraan sanoen ihmettelisi jos olisikin. —Olisiko Marketta hyötynyt miehensä kuolemasta? —Todennäköisesti. —Osaatko sanoa mikä oli Johannes Juntin viimeiseksi jäänyt tapaus, tai mitä se koski? Veijo tumpasi savukkeensa tuhkakuppiin. —Hän oli ajamassa huumausainesyöttä eräälle nuorelle miehelle. —Muistatko nimeä? —Taisi olla jokin Kimmo Arola, muistaakseni siihen tapaukseen liittyi tietty kytkös. —Millainen? —Tällä Kimmo Arolalla oli läheiset sukulaisuussuhteet osinkorahan lahjoittajaan. Nina vihelsi syvään. —Jopas jotakin, eli juttu on rumempi kuin osasin arvata. Nina totesi. —Siitä isäsi sinulle jättämästä medaljongista, ihmettelet varmaan miksi olin pitänyt sitä niin kauan. —Kieltämättä hieman, mutta sinulla on varmasti omat syysyt. —Niin onkin, Isäsi nimittäin vannomalla vannotti, että saan antaa ainoastaan henkilökohtaisesti sinulle, ja vasta sitten kun aika on kypsä. —Mitä isä sillä tarkoitti? —Sitä en osaa sanoa, kait hänellä oli oma syynsä. —Mitä aiot tehdä? Veijo kysyi —Tarjota munkkikahvit, Nina totesi. —Se kyllä passaa, Riitan baarista saa oikein hyviä hillomunkkeja. Nina ja Veijo poistuivat asemalta Riitan baariin. —Joko sinä nyt lähdet? Veijo kysyi Ninalta, kun olivat nauttineet Ninan tarjoamat munkkikahvit. —Ei auta työt kutsuvat, Nina sanoi.